

מכתב לדיראס

כתיבה ובימוי: גאווה צוקרמן

אולם תיאטרון.

(עובד במה – פיטר, מכין את המקום להצגה. שי נכנסת.)

טרק 1-קונצרט- פיטר מפעיל אחרי שהוא מכניס קהל ועוצר עם השלט

בקאט כשעולה אל הבקבוקים

שי: פיטר... (רואה פתאום שיש קהל) הי...

תשמור לי על האקדח

יש מספיק מים

איפה המחזה?

הוצאת את הסטנד

יש רוח? (פיטר מביא לה את המאוורר)

אין לי מושג מה אני רוצה, אני לא יודעת מה אני עושה...

איזו מן אשה אני?

פיטר: אשה.

שי: כן, אבל איזו?

פיטר: אשה אשה.

שי: והיא...? איזו מן אשה היא צריכה להיות?

פיטר: לא מכיר, לא יודע.

שי: סיפרתי לך עליה,

פיטר: זה אחרת שאשה מדברת על אשה מעיניים של גבר... לא ראיתי אותה.

שי: והאשה בסיפור של דיראס?

פיטר: המתה או החיה?

שי: שתיהן. אולי זו אותה אחת...? בכל אחד יש את החי ואת המת.

פיטר: המתה..., איך היא מתה, למה?

שי: קשור לאהבה

פיטר: המתה אצל דיראס..., היא מתה מתה? או מתה חיה?

שי: תלוי איך מסתכלים על זה.

פיטר: ואת (מדליק עליה את המאוורר)

שי: אני מחכה לה.

פיטר: והיא?

שי: אני מחכה לה. (התנצלות לקהל) כשהיא נכנסת רצוי שלא תראה אותכם, זה לא שאתם נראים לא טוב, שיהיה לה סוג של הנחתה.

פיטר: מוגזם לא? מה את יודעת עליה?... עבר הרבה זמן. את דרמטית...את עושה סצינה לקהל?מה קורה?

שי: ניסיתי, למה זה עובד?

פיטר:לא!

שי: (לוקחת את כסא הבמאי ומתיישבת מול הקהל) אני לא רוצה יותר ככה, פעם זה עבד לי.פעם, מספיק שהאור שלכם ירד, והאור כאן נדלק, הייתי באורגזמה. זה היה אצלי אובססיה של ילדה.

עוד פעם ועוד פעם, להמציא עולם, לשלוט בכל המהלכים שלו ובעיקר לדעת את הסוף. בחוץ שם... מאחורי הדלת... זה לא בידיים שלי. שום דבר לא כמו פה. ואתם באים, יושבים בחושך, ויש את הקוד הזה, הידוע מראש, שהתפקיד שלכם הוא להתאפק. לשתוק. לכבד ולמחוא כפיים. אנחנו פה מנצלים את הקוד הזה, עושים את עצמינו לא מרגישים את זה, וזהו. בבוקר אחרי, במקרה הטוב, תזכירו שהייתם בתיאטרון וזה יגמר ב"היה טוב", "היה רע".אנחנו נגיד "אהבו", "לא אהבו אותנו". וככה נמשיך את משחק התפקידים הזה לנצח?

בינינו, מה שראיתם בתיאטרון לא ממש ישנה לכם את החיים. לי כן! לא יכולה יותר ככה. אני רוצה אותי ואתכם אחרת. לא בתפקידים. לא רוצה שתתאפקו. לא רוצה שליטה אני אפילו מוכנה לוותר על לדעת את הסוף.(מחזירה את הכסא)

עייפתי אתכם מספיק, אז אני אנסה להתחיל ממשוהו, עכשיו האור עליכם ירד אתם הולכים להיות בחושך.(מחזירה לאחור את המאוורר) פיטר בלק!

(שי לוקחת את שמלת הכלה נופלת וקמה 3 פעמים,פיטר מאיר עליה בפנס,אנה נכנסת ומתיישבת על אחד הכסאות בשורה השניה) אנה:(מוחאת כפיים) מה עובר עליך? דרמה...זה לא השמלה מההצגה שלטר? ... 1991, שי: 1991

אנה: " לקראת החתונה הורדתי שבע קילו"

שי: מה, אני לא מאמינה ככה אני אמרתי?

אנה: שבעה קילו, לא שבע.

שי: עזבי זה לא יעזור

אנה: כמה רצנו עם ההצגה הזו והשמלה הזו עוד חיה אחרי שדרכת עליה, נפלת עליה,

מעכת אותה, השפרצת עליה...

שי: את חסרה לי...

אנה: את נראית נפלא.

שי: לא...

אנה: כן

שי: לא...

אנה: כן..כן...

(בוהות רייקות לחלל)

אנה: אני מתה להשתין,

שי: השירותים שם (אנה הולכת)

(הולכת לאור ומדברת לקהל) אנחנו נחכה לה שתי דקות.

אנה: (חוזרת) תגידי, את עוד שי פרנק, או שהחלפת כמה גברים מאז ?

שי: ואת?

אנה: אותו דבר. אני מצלמת.

שי: התכוונתי לגבר... יש?

אנה: מאז הסיפור ההוא, אף אחד.

שי: ריסק אותך

אנה: "ריסק אותך", אני בענין אחר עכשיו. חייבת לסגור משהו עם עצמי.

את עובדת על משהו עכשיו?

שי: בדיוק על זה רציתי לדבר איתך

אנה: באתי לקצר יש לי עוד פגישה חשובה. בדיוק על זה רציתי לספר לך

אבל למה פה? למה לא בבית קפה?

שי: בדיוק על זה אני רוצה לדבר איתך

אנה: (חוחכת) כמה זמן לא הייתי פה...

שי: את בורחת (אנה לא עונה)

אנה: ממה נתחיל?

שי: נתחיל

אנה: ממה? ילדים, בעלים, גירושים? רק אל תביאי לי דרמות, אין לי כוח.

שי: אני לא יכולה בלי

אנה: כמה זמן לא הייתי כאן...

שי: מלחיץ אותך?

אנה: וואי, זה בגוף, זה בנשמה, איך את מסבירה את זה? איזה שקט...

שי: את לא סתם פה יש לך תפקיד בפגישה הזאת...

אנה: מה חדש? כל מי שבסביבה שלך יש לו תפקיד אם הוא רוצה או לא רוצה

"נופל לך" "נשבר לך" "כואב לך" "נאבד לך" וכולם מתרוצצים סביבך...

שי: הפעם זה לא זה... תגידי את האמת, לא הזדקנתי?

אנה: אני לא מאמינה שזה עדיין עושה לי את זה.

שי: למה עזבת?

אנה: את רצינית? מי זוכר...

את רצינית? מי זוכר...? (בדרך החוצה)

שי: זה העיף לי את כל 15 השנים עד הרגע.

אנה: קרה משהו.

שי: הכל קרה. מעניין אותך?

אנה:כן

שי: קודם אבא שלי לא הביולוגי, אחר כך החצי אח שלי, אחד אחרי השני.

נשארנו רק אמא ואני. הזדיינתי כמו חיה רעה, לא הבנתי כלום, אז התחתנתי ילד

ראשון, למה אני נכנסת לזה? ואז מלנומה חתכו לי חצי בוהן מאז נפוח לי בנעל,

ורצייתי עוד ילד ואסור היה אז אימצתי ילדה.

אנה: מזל טוב

שי: תודה. כשעזבת הכל התפרק. מאז אני מנסה לחפש את כל הריגושים האלה בחיים

כמו בתיאטרון, וזה לא עובד.הכל נעצר.גם אצלך.רואים עליך.

אנה: מה???

(פיטר עושה בלק) אופס...דימר קפץ... (עולה למעלה לתקן)

אנה: ה ש ת ג ע ת ???!!

שי: זאת אנה. חברה שחקנית. היא לא ידעה שאתם פה. גם אתם לא ממש ידעתם שהיא

תבוא. 15 שנה לא התראנו... פתאום היא עזבה... ככה באמצע... פתאום עזבה...

אנה: מה קשור?? סליחה... (פונה לצאת)

שי: את לא הולכת.

אנה: (חוזרת ומתיישבת על כסא) מה הם עושים פה?

שי: יש לי תוכנית. אני רוצה את הפגישה שלנו דוקומנטרי על הבמה

מול קהל.

אנה: תעשי ריאליטי, כאילו ספונטני. אנשים מתים על זה, אוהבים להציץ לחיים של

אחרים. תפוצצי אולמות.

שי: לא

אנה: מה את רוצה ממני?

שי: אני רוצה אותך ומה שחרשו בכך החיים. אותנטי.

אנה: נפלא. אותנטי. שי איך שאת נראית, 15 שנה חרשו לך את הפנים לא רואים

כלום, ואיך שאני נראית, 15 שנה חרשו לי את הפנים וכלום.

איזה יופי שיש קהל, רק ככה תהיה לנו אינטימיות. כמה ילדים יש לך?

שניים, יופי לי אין. וכמה גברים, סליחה בעל, יופי לי אין. מה עושה בעלך?

אני לא דמות ובטח לא דמות במחזה.

שי: והם לא קיר שחור. הם אנשים. זה הענין שלי... היחסים האלה בין אנשים.

אנה- קהל...

אני רוצה למצוא את הגבול הדק הזה בין החיים שלנו לבין התיאטרון.

אנה: יש דבר כזה?

שי: אני מנסה, אני כל פעם מחדש מחפשת מה זה תיאטרון.

אנה: מה את רוצה ממני?

שי: אני רוצה אותך איתי. אני רוצה להאמין. למשהו. וגם את. וגם אתם.

אין לי ברירה, אל תלכי.

אנה: אני גמרת עם זה. שימי שמלה.

שי: (יוצאת ואומרת לפיטר תוך כדי עצירת השולחן) אני כבר חוזרת

פיטר: היא כבר חוזרת.

אנה: (עוצרת את השולחן שהוא מביא לפניו ולוקחת לו מהכיס במעיל את השתייה שותה) תודה. זה במקום.

מה היא כבר סיפרה עליי?

אתה גם מוזמן לפגישה אותנטית מול קהל? גם אתם הוזמנתם לאותנטית?

אני לא בקטע... גמרתי עם זה... אני מצלמת. ימים שלמים אני מסתובבת עם מצלמה, קרוב לקירות, מאחורי הקלעים של החיים.. שאני לא אפריע, לתפוס את הרגע, חתיכת חיים אמיתית. שמה שצריך לקרות יקרה כמו שהוא אמור לקרות ואת זה אני מצלמת. בלי קישוטים, נקי ממני... תודה, זה במקום... אני עושה את הסרטים הקטנים שלי. שי... (קוראת לה)

פיטר: (לאנה) לא טוב לך. את משכנעת את עצמך שכן, אבל זה לא נכון. רואים את זה בפנים.

אנה: (לשי) מי זה, עוד חבר שלך?

אני צריכה ללכת. לא חיכיתי לכל..... זה. קבעתי עוד פגישה, שלושים שנה אני בדרך לפגישה הזאת... (שי נכנסת) סדרי את השמלה כל השדיים שלך בחוץ.

שי: 15 שנה חייתי על בטריה ריקה... שכחתי מה זה להתרסק אוקי?

אנה: הזמן לא הסביר לך כמה דברים? אני שכחתי לעוף אוקי?

פיטר: צריך גבר בשביל זה. אוקי? (פונה לאנה) שבי. (הולך).

(אנה מתיישבת בהלם מהישרות שלו. הוא גורם לה לציית. מעורר בה מתח גבר-אשה.)

שי לא מתייחסת לאנה ופיטר, בהתרגשות היא חותכת אל הקהל, איש איש)

שי: תגידי, את מרוצה מהחיים שלך? אתה, חשבת לפעמים שהחיים שלך דפוקים? חשבת פעם שמישהו מחליט על החיים שלך? החברים? ההורים? הממשלה? הפייסבוק? ואת... לא חלמת פעם לברוח? פשוט לברוח? לעשות מה שתמיד רצית?

(אנה מנסה למשוך אותה כל משפט והיא אומרת לה: עזבי אותי... זה חשוב לי... תני לי... עד

שאנה מושיבה אותה סופית על הכסא. בזמן הזה פיטר מסדר כסאות לכיוון הקהל)

אנה: עזבי אותם. זה לא בשבילם. הם באו להיות בחושך.

זה התפקיד שלהם. זה המצב. (מתייחסת לגבר בקהל) הוא שם, חושב שהשתגע,

אתה חושב שהיא משוגעת? (למישהי) ואת חושבת שזו מניפולציה על הקהל .
ממש לא. (פונה למי ששי פנתה קודם) היא שאלה אותך משהו,
היא שאלה כמה באמת אתה בן אדם חופשי לבחור וכמה אתה תוצאה של
נסיבות.

פיטר: תיראי אותך,

אנה: כן,

פיטר: את מתה.

אנה: מה? (מתיישבת על כסא)

שי: חברה שלי, עדיין מגנה עלי

פיטר: (לשי) ואת, תגידי להם, תגידי לכולם את האמת. סחבת את כולנו לכאן כי את צריכה
במה, ובמה צריכה קהל, וקהל צריך סיפור. בשבילך זה חיים או מוות כמו לרצות
גבר. תגידי שאין לך ברירה. את מסתובבת ריקה, את רוצה להבין ובשביל זה את
צריכה אותה, תגידי שאת לא רוצה למות.

שי: יש לי במה ויש לי סיפור, "מודרטו קנטבילה" מאת דיראס. סיפור על אהבה בין
גבר לאישה. רק איתך אני יכולה לעשות את זה. עמוד 40. (הולכת לקיר השחור
ומקריאה מתוך המחזה, פיטר בא ומפעיל עליה את המאוורר)
"גבר זר. אשה זרה. בר.

האשה: (פיטר שם לה את המקרופון) לפעמים, כשהילד ישן, אני יורדת בערב אל
הגן...

(הגבר זר אחורה על הכסא)

פיטר: "את הולכת אל השער, אח"כ את הולכת משם, אח"כ את עושה סיבוב של
ביתך, אח"כ את חוזרת שוב אל השער. הילד... שם למעלה ישן. מעולם לא
צעקת. מעולם."

שי: איך אתה יודע את הטקסט?

פיטר: אני זוכר את זה.

שי: "האשה לובשת את המעיל בלי לענות. הוא עוזר לה. היא קמה ושוב נשארת
שם... על ידו, לוטשת עיניים אל האנשים בלי לראות אותם...
אני אחזור הנה מחר."

(אנה אוספת את המעיל שלה כששי מקריאה את הקטע הזה על אן. פיטר רץ עוזר לה ויוצא).

שי : לאן אתה הולך?

אנה: גם אני הולכת. (לגבי המאורר) - תסגרי את זה. (אנה סוגרת את המאורר)

העמידו אותי במצב שמוציא אותי בת זונה. הנוטשת הסדרתית. אני לא.
הקטע עם אבא שלי... 30 שנה זה דופק לי את המוח, פוחדת לדעת את האמת עליו,
נשאר איש אחד שיודע את האמת על אבא. אחד. יש לי פגישה איתו עכשיו. מוזר,
כשקורה... הכל קורה ביחד.

זה פתטי. אני כבר מבוגרת ממנו בשלוש שנים מאז שזה קרה, כמה עוד אני אסחוב
את זה. (שי מסתובבת בין הכסאות בסוף מגיעה לשבת בשורה שלפני אנה) מה את עושה?
שי: אני זזה. בלילה כשהילדים ישנים זה הזמן היחיד שפתאום אין לי שום תפקיד. אני
זזה מחדר לחדר, מחלון לעוד חלון, לא ישנה. דופק לי. כאילו יש חיים שלמים שאני
רוצה להספיק לחיות ואסור לי. מכירה את זה?

אנה: אני שותה בירה. בלילה. כל לילה. מסתכלת על אנשים, בלי המצלמה,
בחושך רואים הכי טוב. אנשים עוזבים את הפוזה.

(מסתכלת על הספר) "מודרטו קנטבילה"... דיראס מתעסקת במוות?

שי: אהבה!

אנה: מעניין...אהבה ומוות... האשה פה (מראה על הספר) אף פעם לא צעקה...

למה דווקא את זה את רוצה?

שי: אולי כי אני רוצה לצעוק?

אנה: תצעקי, מה את רוצה ממני?

שי: לעשות את תפקיד האשה.

אנה: קחי שחקנית אחרת. (קמה ללכת)

שי: לא רוצה שחקנית. רוצה אשה ש... (מבינה מה היא מחפשת) את נחנקת כמוה!

אנה: ואת?

שי: פעם אחרונה שצעקתי זה היה בלידה של הבן שלי..

אנה: וחוזך מזה. חוזך מזה...

שי: אם אני אצעק אולי אף אחד לא ירצה אותי, מה היה הרגע שהצעקה

נתקעה לי בגרון מרוב פחד...?! ואח"כ... אח"כ לא ממש מעיזים לנשום.

... תראי אותך.

אנה: אני הולכת.

(תופסת את המצלמה) מה את באמת רוצה?

שי: אני צריכה קהל בשביל לנשום.

(אחרי 4 שניות נכנסת הצעקה טרק 6 נפסקת בקאט באמבולנסים)

שי: מה קרה?

אנה: תפסיקי לצעוק

(פיטר נכנס נראה נרגש מאד וחסר נשימה)

שי: מה היה שם?

פיטר: הייתה ירייה ישר בלב

אנה: זו הייתה צעקה של אישה... אני הולכת.

פיטר: אסור! זה לא בשבילך!

(אנה יוצאת, איליה מתחיל לסדר כסאות ומפעיל מוזיקה):

טרק 3-קונצרט, נגמר בקאט אחרי שאיליה מסדר כסאות)

פיטר: (נרגש מוזר, עובר עליו משהו) זה קרה שם. לא, אני, עשיתי, כלום. מישהו אחר עושה

מה שעושה... מי זה? מי זה לוחץ על ההדק? לפני דקה אתה בן אדם טוב, נורמלי,

ופתאום מישהו אחר מבפנים דוחף את היד שלי לקחת אקדח (עובר לאנגלית)

אתם שחקנים מבינים דבר כזה, מי זה? מי עושה מה שעושה? איך זה קרה!?

(עובר לרוסית) כמה דם!?

שי: פיטר, מה עשית?

פיטר: תמשיכי

שי: אנה הלכה.

פיטר: יש שם אוכל...

שי: יש שם רק מים. (פיטר עולה למעלה ושופך את ארגז הבקבוקים. מתחיל לסדר אותם

על הבמה. נותן לשירלי, אבל היא קפואה. לוקח ממנה את הבקבוקים. מדליק את המוזיקה

וחוזר להמשיך לסדר בקבוקים.

טרק 4-ים. ווליום עולה לאט למעלה ויורד כשאיליה מוריד חולצה. עד

שאיליה סוגר בקאט

שי: למה ים?

פיטר: הים נמצא שם כל הזמן אצל דיראס. תמשיכי.

שי: מה חשבתי לעצמי שאפשר להמשיך מאותה נקודה אחרי 15 שנה? למלא ים של

החמצות בשעה וקצת על הבמה מול קהל?

פיטר: הים נמצא שם כל הזמן, תמשיכי

שי: הצעקה בחוץ, שום דבר אצל אשה כבר שום דבר לא יכול להיות אותו דבר. גם אצל

דיראס, כשהאשה שומעת צעקה של אשה אחרת באמצע שיעור פסנתר של הבן

שלה, זה מעיף לה את החיים. מאותו רגע שום דבר אצלה לא אותו דבר. הצעקה לא

עוזבת אותה. זה מושך אותה לבר. למקום הרצח. גבר זר יושב שם. גם אותו זה

מחזיר לשם. הולכת משם וחוזרת הוא מחכה לה, היא הולכת משם וחוזרת אליו הוא מדבר

איתה, היא הולכת וחוזרת הולכת וחוזרת...

פיטר: "מה שאני יודע הוא, שירה כדור ללב שלה. אי אפשר לדעת למה?"

הם אהבו זה את זה"

שי: איך אתה זוכר את הטקסט של הגבר?

פיטר: מהחיים. תמשיכי.

שי: זאת הייתה צעקה של אשה. ברורה. 5 שניות שהיא צעקה את החיים שלה

והשתתקה. עכשיו שקט. אין כלום.

פיטר: תמשיכי. יש עוד זמן. אולי כבר לא נדבר. אולי אף פעם לא נדבר. תמשיכי.

אנה: (מתפרצת מבחוץ פיטר הולך לסגור מוזיקה) סליחה שאני מפריעה. היא שוכבת שם,

מחייכת... מהחיוך שלה נוזל דם. היא נראית מאושרת מגבר שאוהב אותה, אבל היא מתה. זה

נראה סוריאליסטי, צילמתי. זה היה חזק. זה פה. סילקו אותי משם אמרו שאני מפריעה.

שם: הפעם היא חזרה.

אנה: יש כאן דלת יציאה אחרת?

קודם היה שם גבר יחד איתה. כשהגעתי לפגישה היה קצת חשוך והיא עמדה איתו... מחובקים. הפנים שלו היו בתוך הצוואר שלה. לא ראיתי אותו. את שלה ראיתי. היא חייכה מעולם אחר. רק שלה ושלו. עוד אמרתי לעצמי: אנה תסתכלי, יש עוד דבר כזה-אהבה. (מגיבה למה שקורה סביבה) מה הולך פה? מה אתה עושה סטרפטיז? עכשיו היא ככה... הוא איננו... היא לבד שם, רחוב שונצינו מלא זונות והימורים מה אני יודעת מה שייך למה מי נגד מי, (לשי) מה את עומדת כמו פסל החירות? (לקהל) מה אתם יושבים ככה? על מה אתם מסתכלים?... באתם להתרגש ממהו. זה לא פה. (לשי) מספיק לספק ריגושים. (לקהל) נראה אתכם קמים, והולכים עכשיו?

שי: לא עכשיו. טוב שאת כאן.

אנה: קרה משהו.

שי: טוב שעכשיו את כאן.

אנה: סוריאליסטי לגמרי. זה לא עוזב אותי... כמה דם היה שם.

פיטר: כן, כמה דם...

אנה: הוא היה שם בחוץ

פיטר: הוא עשה מה שהיא רצתה.

אנה: מה היא רצתה?

פיטר: את מה שהוא רצה. הם לא יכולים להמשיך עם זה והם לא יכולים להפסיק את זה.

אנה: אתה ירית? (אנה מתחילה ללכת לאט ופיטר אחריה עד שהוא תופס אותה ומדביק

אותה לקיר)

פיטר: את כל הזמן באה הולכת חוזרת שואלת רוצה לא רוצה, בונה קיר ועוד קיר ועוד

קיר, מאחורי הקירות מסתרת ילדה, שוכבת על הרצפה מסתכלת בתקרה.

במי את יורה?

אנה: שים על עצמך משהו.

(לשי) הוא מכיר אותי?

(פיטר הולך אל המאורר ואנה מדברת אליו) אתה יודע דברים, איך באמצע אהבה באמצע

תוכניות, יורים אחד בשני?

פיטר: מיאוש.

אנה: הוי, אבא

שי: לך תדע מה מעיף אותך, מי מעיף אותך. את נאנחת הוא צעק.

אנה: אני? מה את רוצה?

שי: את זה

אנה: מה לא בסדר?

שי: הוא עשה לך את זה

אנה: יש לך קהל

שי: אני רוצה שמישוהו יגע לי ככה אפילו אם זה רק על הבמה.

אנה: מדובר בקנאה

שי: לא בתשוקה.

זה בשבילכם, (נותנת לקהל מים) תעבירו מי שרוצה. זה פיטר, הוא עובד פה, פועל במה מפעיל הצגה...

אנה: איזו הצגה?

פיטר: (תוך כדי הכנת סלט גדול) לא יודע, (על שי) תשאל אותה, אני רעב. יש משהו יותר טוב לעשות עכשיו? אני רעב. עכשיו, תשאל אותם אם אני טועה.

שי: ואנה? איזה מן אשה היא צריכה להיות?

פיטר: אני רעב. מה את רוצה?

שי: אני רוצה להבין איך צעקה של אישה אלמונית מזעזעת אשה אחרת. מוציאה ממנה פרץ של משיכה ותשוקה. אולי צריך להבין מאיזה קונסטלציה היא באה. נשואה+ילד, היא נחנקת בתוך שיגרת חיים קבועה שכפתה על עצמה. איך אשה בונה בית סוהר לעצמה?

אנה: אולי זה מתאים לה?

שי: לא מתאים לי. אני כבר חוזרת.

פיטר: היא כבר חוזרת. תמיד רעבים אבל לא אומרים, לא מדברים על זה, (קולט את אנה מצלמת אותו. קם ולוקח ממנה את המצלמה) אותי לא מצלמים. אני לא נשאר אצל אף אחד.

(מושיב את אנה ליד השולחן) תאכלי.

פיטר: לאנשים תמ

אנה: (קוטעת אותו בהפתעה) יש מלח?

פיטר: לאנשים תמיד יש איזה ענין עם אוכל, אין משהו יותר טוב עכשיו לעשות.

תיאטרון מקום טוב. אין מה לחפש בחוץ, שם בלאגן. מישהו יגיד מתי אפשר לצאת. איזה טמטום, בסוף תמיד יש מי שאומר מה לעשות, נותן הוראה. ואנחנו... צייתנים. למה לא? יותר נוח ככה, ראש קטן. פה גדול. פה זה אחרת. קצת פנסים... מוזיקה...

(טרק 5 קריאת עורב. מתחיל נמוך ועולה כשאייליה אומר "עושים מה שמתחשק", עולה שוב כששי עולה לבמה עד לקאט של אייליה)

, נסגרים בקופסא הזאת ועושים מה שמתחשק,
(שי נכנסת בשמלה אדומה ופיטר מאיר עליה בפנס. הם נכנסים לריקוד)

שי: הגבר במחזה, הוא אהב אותה

פיטר: מאד אהב

שי: למה הוא ירה?

פיטר: היא לא הייתה שלו

שי: זה לא נכון

פיטר: גבר יודע את זה.

שי: אולי היא לא יכלה, הילד שלה,

פיטר: אין דבר כזה.

אנה: שי מה קורה? יש ביניכם משהו?

שי: אסור לי להיות אישה?

אנה: ומה עם הילדים?

שי: אמא לא יכולה להיות מאושרת?

פיטר: זאת לא האמת, עכשיו תמחאו כפיים (מתחיל למחוא עד להכאה עצמית)

נו... באמת אפשר לשכוח, פשוט לשכוח?

אנה: אתה היית שם בחוץ בדיוק כשהאשה צעקה, מה עשית בחוץ?

שי: השתגעתם... שניכם...?

אנה: (בורחת ומתיישבת בתוך הקהל) הוא היה שם בחוץ. מה הוא עשה בחוץ? משהו הרג לה

את הלב. ויש שם אשה במצב. מאוהבת, תמיד זה קורה לי, בדרך למקום אחר משהו תוקע

אותי. לא מתאים לי. אשה צריכה לדעת על מי היא שמה את הראש.

שי: אישה יודעת בדקה.

אנה: אישה רוצה לדעת בדקה. אולי היא טועה.

שי: אולי.

אנה: מה את יודעת עליו? מה בכלל יודעים, מה באמת יודעים משהו על מישהו? מה אני יודעת? מה אני יודעת (לקהל) אני הייתי בזה. אני בסרט... (נכנסת שוב הצעקה יחד עם הוידאו ונפסק בקאט)

לא פיטר, אי אפשר לשכוח. אני לא יכולה לשכוח,

אני מנסה בכל הכוחות ולא מצליח לי... קר לי.

שי: גם לי קר.

אנה: אני נופלת.

שי: גם אני נופלת.

אנה: אני הולכת

(פיטר מגיע עם ספה בטיימינג מדוייק לצורך שלה להישכב. אנה נמרחת על הספה)...)

אתה מלאך, איזה, החיים או המוות? אם לא היית קיים היו צריכים להמציא אותך.

אתה מדבר את מה שאנשים חושבים ולא אומרים. (שתיקה) אתה לא מדבר, מה אתה

מסתיר? יש פה בירה?

פיטר: (נותן לה בירה שניהם שותים) לא כדאי לנסות להבין. אי אפשר להבין. יש דברים

ברגש, צריך לשים בצד כמו סיקרט.

אני לא יודע כלום. כמוך.

אנה: מה אני עושה על הספה הזאת...? מדברת... מי הכניס לי את השיחה הזאת בפה?

(לקהל) הכל מבויס פה? (בשוק, לשי) הכל מניפולציה?

שי: אז תלכי. את לא קשורה, לכי...

(פיטר רץ, מביא שתי שרשראות ומתחיל לקשור את אנה, אחר כך את שי.)

אנה: משוגע, משוגע.

(פיטר שם שרשראות על שי. שי נאבקת איתו)

שי: מה קורה לך, אני כבר לא מכירה אותך, זה לא אתה.

פיטר: (תוך כדי השלמת הקשירה של שי) רצית ריאליטי? קיבלת. זה מה שקורה.

שי: זאת לא התכנית שלי.

פיטר: אני לא לפי תכנית של אף אחד.

שי: איפה האקדח?

פיטר: בכיס שלי.

שי: אני רוצה אותו.

פיטר: אני צריך אותו

שי: מה אתה מתכוון לעשות?

פיטר: ארצה! עכשיו תקשיבי (לשי) וגם את (לאנה). יש פה שופט רגיש ואינטליגנטי. הקהל.

הם לא אדיוט. אני פיטר. אני עובד פה. היא (מצביע על שי) גם עובדת פה. אין לנו יחסים. "שלום שלום" וזהו. הסתכלתי עליה... היא אישה שרואים. דיברו שיש לה שני ילדים... בעל. זה לא חשוב. אני רואה אותה, אני רואה בור. רואה אבוד בעיניים שלה. לפני חודש היא מדברת... פתאום מדברת איתי. כמו עם חבר. אינטימי. מראה לי את הספר הזה (מראה את מודרטו קנטבילה) של דיראס תקרא! היא אומרת. את זה אני רוצה על הבמה. ואז דיברה על גבר ואישה ואהבה... דיברה על רצח. אמרה: פיטר, בשבילי אהבה זה גבר יורה לאישה בלב. זה רצח.

אחר כך היה לה דיבור על תיאטרון, על הקהל, אחר כך היא דיברה על חברה (מצביע על אנה) שלא ראתה 15 שנה... אותה אני רוצה איתי על הבמה לתפקיד של האישה... בוא תהיה שם איתי. אני? אני רק פועל. אתה תדע אתה תרגיש. כלילה אחד קראתי את המחזה (פונה לשי) למה עשית את זה? את ידעת! למה עשית את זה?

(הולך כמטורף על הבמה)

מניח כסא, מכוון ספוט לכסא, יורד, מתיישב על הכסא,

כל הבמה נסגרת, רק הספוט עליו, מדליק את המוזיקה)

dead sailor) 6 מתחיל נמוך ועולה יחד עם הזמרת לאט עד לפול

(איליה עוצר בקאט)

הסיפור כתוב עלי. אני רצחתי. יריתי לאישה בלב. קודם קשרתי אותה בשרשרת למיטה. העור שלה היה על העור שלי. בעיניים שלה הייתה התמונה שלי. ישנו עבדנו חלמנו – ביחד, אז נולד הילד. אני הייתי צריך לעבוד הרבה. חוזר מאוחר כלילה והיא מחכה. כל הזמן מחכה, רואה בעיניים שלה שלא טוב לה. יום אחד חזרתי והיא לא הייתה. חזרה כלילה מאושרת עם הילד, על הגוף שלה בשערות שלה... ריח של

י"ן.

6...7...8...

זה הטריף אותי. לא יכול לעבוד יותר, התחלתי לצאת לפני הזמן... היא הייתה צוחקת וקוראת לי: "כלב. כלב באת לשמור עלי? אני אוהבת אותך אתה צריך להאמין לי.

...4...5

יום אחד הבנתי שאנחנו לא יכולים להמשיך את זה ולא יכולים להפסיק עם זה. לקחתי את האקדח, רצתי בטירוף הביתה, נכנסתי בדלת, הילד צרח. הוא הרגיש גם היא ידעה, הסתכלה עלי במבט אבוד. זה פוצץ אותי. הוצאתי את האקדח, לא ידעתי את מה אני רוצה להרוג... עצמתי עיניים

...1...2...3

כלב היא אמרה. כלב זה מה שאני.

(אנה קופצת על היד שלו עם האקדח קשורה ברגל)

אנה: תן לי את זה.

פיטר: לכי

אנה: תן לי את זה

פיטר: לכי מכאן. זה מסוכן בשבילך...

אנה: תן לי את זה (צועקת ומתנפלת)

פיטר: (צועק) כלבה.

(נשמעת יריה. חושך.)

(סאונד טרק 7 יריה אחת)

אור נדלק. אנה עומדת קשורה ברגל, במרחק כפי שהשרשרת מאפשרת לה.

(שלושתם מרוחים בדם.)

אנה: תפתח את השרשרת, אני מסריחה. חייבת להתרחץ.

(אנה הולכת לדלי הכחול בסינכרון עם שי. אנה מתנקה מהדם.)

פיטר, מה דוחף גבר לקפוץ מהגג?

פיטר: אישה.

אנה: מה מציל גבר?

פיטר: אישה.

(אנה מטפסת גבוה)

שי: תרדי משם

אנה: עכשיו אל תתערבי

(לפיטר) מה עם הילד שלך, לא חשבת עליו?

פיטר: לא.

אנה: מה יותר חזק אצלכם, הגבר או האבא?

פיטר: הגבר

אנה: בן זונה בן זונה, "הגבר", "הגבר", (לקהל) איך עושים את זה, הולכים אחורה?
יודעים שהולכים לעשות את זה? (לאבא שלה) מה עבר לך בראש שם על הגג? היו לך
הרבה תכניות, סיפרת לי, זה לא אתה עשית מה שעשית, זה מישהו אחר, מה מה
אומרים בלב אני ארוץ ואעצום עיניים? אני אעמוד על הקצה ופשוט אעשה צעד,
מה? איך? אני לא הייתי שם ... כדי שלאאאאאא (צעקה כאילו רואה את הנפילה שלו)
שלא תקפוץ.
והשקרים...

"אבא שלך נפגע בתאונת דרכים." "אבא שלך קיבל התקף לב ברחוב"

ואז באה הכותרת בעיתון: אבא לשניים קפץ מהגג והתרסק.

(אנה ילדה): אמא איפה אבא? (אנה אמא): מחוץ לעיר. איפה אבא? מחוץ לעיר,

איפה אבא מחוץ לעיר איפה אבא מחוץ לעיר... לא ידעתי שלמחוץ לעיר

קוראים בלונדינית

שי: למה בלונדינית?

אנה: כי הם אוהבים בלונדיניות לא?!

(פיטר מוריד את שי לתנוחת כלבה)

שי: כמה משפיל

איזו מן אישה אני?

פיטר: אשה.

שי: אבל איזו?

פיטר: אשה אשה

שי: מה עוד? מה עוד? מה עוד?

(מחפשת בעיניים מישהו בקהל לתת לו את קצה השרשרת)

מישהו? מישהו מוכן לקחת? מישהו רוצה להחזיק אותי?

פיטר: מספיק עם המשחק הזה. זאת לא היה בתכנית שלך... הם זרים.

שי: פתאום גם אני זרה.

אנה: יש פה שמלה ספר? (פיטר נותן לה שמלה ובא להתיישב מול על השולחן)

כמה זמן נשאר?

פיטר: מאוחר. לא נשאר הרבה. שבע דקות.

אנה: (ניגשת לשי) תוריד את השמלה. 15 שנה את לא מפסיקה להתחתן. כל הצגה עם

שמלת כלה ויש לך מונולוג. מספיק. (חוזרת לשולחן)

(לפיטר, הוא מכוון אליה את המקרופון, כל השיחה בהגברה) כמה זמן נשאר?

פיטר: הכל מתאחר. את מאחרת.

אנה: כשהאיחור נעשה חשוב כמו עכשיו, לא חשובות התוצאות.

פיטר: צריך לבחור אם לדבר או לא להגיד כלום. אני עייף.

אנה: אפשר לשתוק

פיטר: לא. (הולך לצייר מעגל)

אנה: מה אתה עושה?

פיטר: הים נמצא שם כל הזמן אצל דיראס.

טרק 8-כשאיליה בא להדליק את המוזיקה ישר גלים גבוהים וכשהוא אומר

"לפעמים נדמה שהמצאנו את הכל" יורד ומתחיל פסנתר טרק 7. עד

שנשאר רק פסנתר.

אנה: תמשיך.

שי: לפעמים נדמה לי שהמצאתי את הכל.

פיטר: כן לפעמים נדמה שהמצאנו את הכל

(לעלות פסנתר)

(פיטר זורק בקבוקים על הבמה כמו אבנים,אנה באה לבמה הוא תופס אותה והם מתחילים

לרקוד,אנה מדברת תוך כדי ריקוד)

אנה:כשהמילים במחזה עוברות לפה של השחקנים זה כבר הצגה.הקהל שיושב פה זה

אמיתי.אנחנו ואתם שמים תחבושת על הפצע אחד לשני.ואני חושבת שזה די

הוגן...לא?בלעדיכם אנחנו לא קיימים.

שי:ומה איתי?

אנה:את ואני זה אמיתי.גם הפאקינג 15 שנים שעברו זה אמיתי.את תרקדי עכשיו.פשוט

תרקדי.

עכשיו אני לוקחת את הבמה.אני לא הולכת לשום מקום.

פיטר: יום אחד היא תפגוש משהו.או שתשמע ילד שר.היא תגיד שלום.והכל יתחיל מחדש.